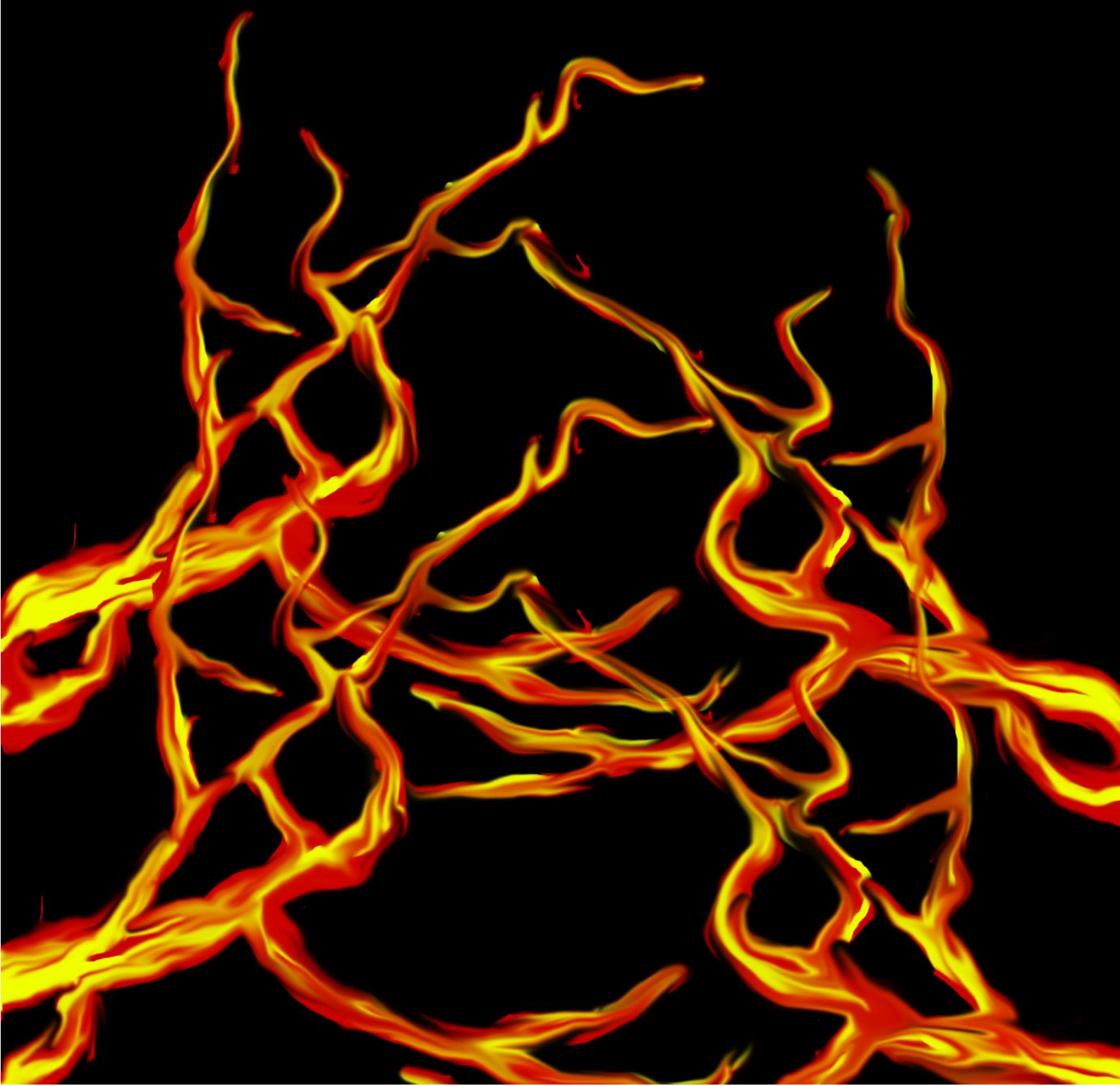

Martin Kolářek
Udržovatel 2

Udržovatel 2

Knižní seriál, část 1.

Napsal: Martin Kolářek

1.kapitola:

Sen

Bylo mi jedenáct let, když začala mít Isabelle ty ošklivé sny. Pamatuji si, jak mě poprvé uprostřed noci probudil její křik. Vstal jsem, přiběhl k ní a ptal se jí, co se stalo. Nevydala jediné souvislé slovo, jen plakala. Snažil jsem se ji uklidnit, že jsem s ní, a že to byl jenom špatný sen, ale nic nepomáhalo. Až příchod rodičů ji trochu uklidnil.

„Co jsi viděla?“ zeptal se otec na obsah jejího snu, když konečně přestala plakat.

Isabelle se vysmrkala, zhluboka se nadechla a šeptem začala vyprávět: „Byl tam pokoj, takový špinavý. Na zdi se ukazovaly nějaký obrysy, co hořely. Uprostřed pokoje seděla na zemi postava. Byla děsně mocná, dokázala jenom pohybem ruky měnit věci, když na ně pomyslela, tak jako ty, tati. Seděla tam a připravovala se udělat něco zlého. Měla jsem z ní strach.

Najednou se začal obraz na zdi ztrácet. Asi to bylo působením někoho zvenku, protože ta bytost znejistěla a snažila se ten obrazec obnovit. Místo něj se ale začal objevovat kříž. Nejdřív byl čistý a bílý a já byla ráda, protože to znamenalo, že vláda téhle bytosti skončila. Začala chodit po pokoji a snažila se utéct, ale nemohla. Byla zavřená uvnitř.

Jenže nebylo vyhráno. Kříž se měnil. Byl pořád tmavší a jakoby hmotnější. Až vypadal jako ze železa, ale pokrytý plísní, nebo čím, takovým zeleným povlakem. Vypadal spíš jako starý meč.

A pak se v tom pokoji objevily další dvě postavy. Muž a žena. Byli silnější. Měli být dobří, ale já z nich měla ještě větší strach, než z toho, kdo tam byl původně. Strašně jsem se jich bála. Cítila jsem, že když se ke mně otočí, uvidí mě. Ta první postava se chvíli bránila, ale pak ji ti dva přemohli a položili na zem. Tomu muži šlo z pusy světlo, ale jinak byl úplně ve tmě. A žena vytáhla nůž, co vypadal úplně stejně, jako ten meč na stěně. A pak se podívala směrem ke mně, jako by mě uviděla. A pak jsem se probudila.“

Poznal jsem na otci, že mu sen vrtá hlavou. Ne, že by snad sestra neměla noční můry. Naopak, měla často podivné a bizarní sny, z nichž zdaleka ne všechny byly příjemné. Jenže pak se obvykle ukázalo, že jsou ve skutečnosti pravdivé a vypovídají o událostech, které se opravdu staly. Někdy velmi blízko, jindy na zcela opačném konci vesmíru.

„Dnes půjdeš se mnou,“ otočil se ke mně otec, „myslím, že je čas.“

„Super!“ moje reakce byla jednoznačná. Už dlouho bylo jasné, že jsem zdědil otcovy schopnosti, a že mě dříve nebo později zasvěťí do práce Udržovatele. Bylo mi jedenáct, Země mě nudila a nemohl jsem se dočkat, až budu konečně cestovat vesmírem a napravovat chyby v něm.

„To říkáš teď. V budoucnu zjistíš, že to není žádné dobrodružství, ale hromada těžké a únavné práce.“

Jen jsem přikývl, že rozumím. Stejně jsem si myslel svoje. Létat mezi planetami a bojovat s démony mi rozhodně jako dobrodružství připadalo.

Vyrazili jsme okamžitě. Když jsme vzlétli nějakých sto metrů nad dům a rozhlíželi se po krajině, otec se mě zeptal: „Tak co, kam poletíme?“

„Ty to nevíš?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Nevím. Dnes vedeš ty.“

„Já nevím, kam.“

„Tak se zeptej vesmíru.“

„Jak?“

„Zavři oči a zeptej se, kde je to místo.“

Poslechl jsem.

„Vidím půdu,“ řekl jsem po chvíli, „je to v posledním patře nějakého domu.“

„Dobře, zkus se podívat zvenku na ten dům. Kde je?“

„V Praze, v Maiselově ulici.“

„Výborně. A kterým je to směrem?“

„Tam,“ ukázal jsem prstem.

„Trvá to vždycky tak dlouho?“ zeptal jsem se otce po hodině cesty, kdy jsme minuli další skupinu světél, které se ukázaly být jen dalším menším městem.

„Ne,“ odpověděl.

„Takže beze mě bys letěl rychleji?“

„Ano.“

„Neměl bys teda letět napřed? Abys to stihnul?“

„Myslím, že není kam spěchat. Dnes jsem cítil, že tě mám vzít s sebou. Takže se počítalo, že budeme pomalejší.“

„A jak bys to udělal, abys letěl rychleji? Nebo bys to vyřešil nějak jinak?“

„Asi bych se pokusil zkrátit prostor, nebo se přenést rovnou na místo jako čisté vědomí. Ale dneska si to dáme klasicky. Jestli se nepletu, je to teprve pár měsíců, co ses naučil udržet ve vzduchu.“

„To jo. Ale trochu jsem lítal vždycky.“

„Já vím.“

„Tati, proč vlastně Isabelle nelítá? Máma to přece umí taky, ne? A Belle se ani neodlepí od země. Pokoušel jsem se jí vysvětlit, jak na to, ale prostě jí to nejde. Ani neodhmotní tělo. Zatímco já už projdu zdí, ona nezvládá ani deku.“

„Těžko říct. Asi to není její úkol. A nebo je to tím, kde jste se narodili.“

„Jakože já na Marsu, kdežto ona už na Zemi?“

„Přesně tak. Jako by ses od začátku bránil představě, že bys mohl být člověk. Zatímco Isabelle v klidu počkala, až cestu dokončíme, ty ses rozhodl vtrhnout do světa těsně před cílem.“

„Proč jste vlastně tak narychlo opustili planetu bathů? Proč jste nepočkali, až se narodíme?“

„Měli jsme nějaké konflikty se Staršími. Vždyť víš, jaké to tam je. Měli jsme štěstí, že nás vůbec pustili. Nebýt Readara Batha, ani bychom se odtam nedostali bez boje.“

„Vážně? A co jste provedli?“

„Nic zásadního, prostě jsme odmítali nechat skupinu starců řídit naše osudy.“

„Ale vždyť ty jsi Udržovatel! Nikdo nemůže řídit tvůj osud!“

Otec se usmál: „No jo, jenže vysvětluj to Starším bathům.“

Přistáli jsme v Praze na střeše domu, kam jsme byli vedeni.

„Počkej,“ zastavil mě otec, když jsem chtěl projít střechem na půdu, „nemůžeš jen tak někam vtrhnout. Nejdřív si zjisti, jestli tam někdo není.“

„Jakože by mě třeba mohl někdo chtít napadnout?“

„Třeba. Nebo bys prostě jenom vyděsil obyčejné lidi. Pochop, že běžný člověk není zvyklý na postavy procházející skrz zeď.“

„Aha, dobře. Takže co mám dělat?“

„Odstraň si v mysli střechu a podívej se, co je pod ní.“

Snažil jsem se soustředit na myšlenku, že střecha zmizela. Stále jsem ji ale viděl.

„Nejde to,“ přiznal jsem po chvíli porážku.

„Tak si nějak pomoz,“ napověděl mi otec.

„Jak?“

„Co já vím? Co by ti pomohlo, aby sis byl jistý, že můžeš vidět skrz zeď?“

„Nevím. Mít uvnitř kameru?“

„To zní dobře. Stačila by ti úplně miniaturní, které by si nikdo nevšiml?“

„Asi jo.“

„Tak si vytvoř kameru. A něco, na čem si to tady pustíš.“

Vytvořil jsem v rohu půdy miniaturní sklo, které posílalo signál. Před sebou jsem pak imaginoval energetickou plochu, na které se signál zobrazil.

Fungovalo to perfektně. Viděl jsem celou půdu, mohl jsem si s kamerou dokonce pohnout a zaostřit ji, abych viděl každý detail místnosti.

„Nikdo tam není,“ řekl jsem pak.

„Dobře, tak pojďme dovnitř.“

„Tati, ty taky musíš takhle imaginovat, když chceš vidět skrz?“

„Většinou ne. Vidět skrz zeď je už rutina, to zvládám bez pomůcek. Ale často něco prostě nejde. Pak nemáš jinou možnost, než hledat alternativní cestu, kterou se dostaneš ke stejnému cíli.“

Prošli jsme střechem na půdu. Nebylo tam zhola nic. Ale cesta tady končila, to jsem věděl.

„Přišli jsme pozdě?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že ne,“ odpověděl mi otec.

„Tak jsem udělal chybu? Měli jsme letět úplně jinam?“

„Taky ne. Místo je správné.“

„Ale vždyť tady nic není. Je tady prázdko. Ani kříž na zdi, ani žádný energie.“

„Protože jsme na správném místě, ale ne ve správném čase.“

„Jsme tu ve špatném čase? Takže jsme to přece jen nestihli?“

„Nejsme tu pozdě v tom smyslu, že bychom nedorazili včas. Isabell viděla buď něco, co se stalo dávno v minulosti, nebo co se teprve stane.“

„Takže co teď? Posun v čase?“ zmocnilo se mě chvilkové vzrušení. Posuny časem byly něco, co jsem si vždycky přál zkusit.

„Ne,“ zchladil moje nadšení otec, „myslím, že bychom měli vyrazit domů.“

„Ale... ale máme tu přece problém, který je třeba vyřešit,“ protestoval jsem.

„Cítíš tu snad nějaký problém?“

„No... ne. Ale jestli tady nějaký vznikne...“

„Jestli tu nějaký vznikne v budoucnu, pošle sem vesmír někoho, kdo to bude mít na starosti vyřešit.“

„Copak nás sem neposlal právě teď?“

„Ano, nejspíš nám chtěl dát tuhle informaci. Ale to je všechno. Nic víc se po nás v tuhle chvíli nepožaduje. Pojď, letíme zpátky.“

A tak jsem zklamaně vyrazil za svým otcem, abych první pořádné udržovatelské dobrodružství zase odložil.